

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 257.270 van 11 september 2023
in de zaak A. 235.016/VII-41.481**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1348 Louvain-La-Neuve
 rue de la Draisine 2/004
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 november 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 261.940 van 8 oktober 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.716 van 19 januari 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 mei 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partijen dienen op 22 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 januari 2021 in hunnen hoofde twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissingen).

Op 26 februari 2021 tekenen de verzoekende partijen tegen de voornoemde weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 8 oktober 2021 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partijen niet worden erkend als vluchteling en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen werpen in een enig middel de schending op van “de rechten van de verdediging en het recht op tegenspraak”.

De verzoekende partijen achten de ingeroepen beginselen te dezen geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een internetbron heeft geraadpleegd terwijl zijzelf deze bron niet hebben kunnen raadplegen. Zij hebben ook heden zonder succes getracht deze website te consulteren.

Volgens de verzoekende partijen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die niet wettelijk bevoegd is om te oordelen op basis van andere stukken dan deze die zich in het dossier bevinden, het internet geraadpleegd en stelt hij thans voor het eerst in het bestreden arrest dat hij deze bron heeft “teruggevonden via de in de COI Focus vermelde link”. De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij het betrokken document niet heeft voorgelegd, zelfs niet nadat zij in hun beroepschrift hadden gesteld dat zij deze bron niet konden raadplegen omdat de url-link niet werkte en omdat het document niet aan het administratief dossier was toegevoegd. Door aldus te oordelen op basis van een stuk dat zich niet in het dossier bevond en waarvan verzoekende partijen

geen kennis hadden noch konden nemen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheden en tevens het recht op tegenspraak en het recht van verdediging geschonden. De bronnen en stukken waarop de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissingen is gesteund, moeten toegankelijk zijn en onderworpen worden aan de tegenspraak. De verzoekende partijen verwijzen daartoe naar arrest nr. 232.858 van 10 november 2015 van de Raad van State betreffende artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 'tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen' (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), dat waarborgen voorziet wanneer de informatie via telefoon of e-mail wordt verkregen. Volgens de verzoekende partijen houdt dit arrest een uitdrukkelijke herinnering in van het belang van het recht op tegenspraak en van het feit dat uitzonderingen op een beperkte manier moeten worden toegepast. De verzoekende partijen beschouwen het in strijd met het recht op tegenspraak dat zij de kwestieuze bronnen, waarnaar de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijzen hoewel het document zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet hebben kunnen raadplegen.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen toe dat de verwerende partij geen bewijs bijbrengt dat de url-link effectief werkt(e) doch verwijst naar een andere link dan deze die vermeld staat in voetnoot nr. 60 van de COI Focus van 30 maart 2020. De verwerende partij bewijst evenmin dat het document via de vermelde link effectief publiek toegankelijk is. Er wordt niet betwist dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich baseerde op een belangrijk document dat zich noch in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier bevindt, zodat volgens de verzoekende partijen dient te worden vastgesteld dat de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak werden miskend.

Beoordeling

6. De kritiek van de verzoekende partijen is gericht tegen het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling mede heeft gesteund op een verslag van het Australische *Department of Foreign Affairs and Trade* (door de verzoekende partijen gespecificeerd als “DFAT, 07/06/2018, p. 49”, hierna DFAT-verslag), dit via een url-link in de COI Focus “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 (hierna: COI Focus). De verwerende partij zou het DFAT-verslag niet hebben voorgelegd en het zou niet kunnen worden geraadpleegd via de url-link in de COI Focus.

7. Het recht op tegenspraak, dat deel uitmaakt van het recht van verdediging, houdt in dat de partijen kennis moeten kunnen nemen van alle aan de rechter voorgelegde stukken en dat zij er op nuttige wijze standpunt over moeten kunnen innemen.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij kennis hadden van de COI Focus die een url-link naar het DFAT-verslag bevat. De COI Focus maakt deel uit van het administratief dossier van de verwerende partij.

Geen bepaling of beginsel verbiedt dat een partij in een stuk informatie opneemt en in dat stuk ook de vindplaats van die informatie op het internet vermeldt.

De COI Focus met het webadres (url) waarop het DFAT-verslag kan worden gevonden maakt deel uit van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezorgde administratief dossier en dus van het rechtsplegingsdossier. Het openen van het aangegeven webadres waarop de informatie is te vinden die in de COI Focus wordt vermeld, betekent dan ook niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf een onderzoek zou voeren dat ruimer is dan hetgeen de partijen hem hebben meegedeeld. Dat webadres heeft

betrekking op de in de COI Focus vermelde informatie en het laat de verzoekende partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe de weergave van die informatie in de COI Focus te toetsen aan de bron ervan.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter soeverein vastgesteld dat de url-link naar de vindplaats van het DFAT-verslag wel degelijk kan worden geopend. Dat de verzoekende partijen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangevoerd dat zij op zeker ogenblik de link niet zouden hebben kunnen openen, doet daar geen afbreuk aan. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf en hij vermag de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte feitelijke beoordeling dan ook niet over te doen.

Er blijkt in de voormelde omstandigheden niet dat de verzoekende partijen werden gehinderd in hun verdediging noch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid heeft overschreden door de in de COI Focus vermelde internetbron te raadplegen waarop het DFAT-verslag kan worden teruggevonden. De verzoekende partijen tonen derhalve geen schending aan van het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt.

8. De verzoekende partijen verwijzen niet dienstig naar artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Deze bepaling heeft enkel betrekking op “op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail”, hetgeen te dezen niet aan de orde is.

9. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op elf september tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams